

Atnaujiname savo įžadus

***„Kai duodi įžadą Viešpačiui, savo Dievui,
netrukdyk jo įvykdyti, nes tai būtų nuodėmė tau,
ir Viešpats, tavo Dievas, tikrai to iš tavęs
pareikalaus.“
Pakartoto Įstatymo 23:21***

Daugelį kartų naujų metų pradžia dažnai buvo siejama su pasiryžimu nustatyti tam tikrus naujus tikslus. Taigi tai tinkamas laikas pagalvoti apie įsipareigojimus, kurie pagerins mūsų gyvenimą. Pradėdami naujus 2026 metus, daugelis Viešpaties tautos narių taip pat pasinaudos proga rimtai apmąstyti savo pašvęstą gyvenimą naujame gyvenime. Jie vėl atsidės, sutelks dėmesį ir sieks didesnių pasiekimų augdami kaip Jėzaus pasekėjai, taip pat bus ištikimesni vykdydami savo pažadus dėl atsidavimo, aukojimo ir tarnystės Viešpačiui, net iki mirties.

Naujo kalendoriaus puslapio atvertimas yra puiki proga apmąstyti gausybę gėrio, gailestingumo ir palaiminimų, kuriuos per baigiamąjį metą gavome iš mūsų mylinčio Dangaus Tėvo rankų. Tai darome su dideliu džiaugsmu ir dėkingumu. Tai taip pat laikas su didesniu nekantrumu ir viltimi žvelgti į ateitį, 2026 m. sausio mėn.

matydami vis daugiau įrodymų, kad Kristaus seniai pažadėta karalystė yra arčiau nei tada, kai pirmą kartą į ją įtikėjome (Romiečiams 13:11). Mes tikimės naujais būdais panaudoti savo laiką, talentus ir galimybes, kad galėtume tarnauti mūsų mylinčiam Dangiškajam Tėvui ir jo tautai. Mes taip pat toliau ruošimės dalytis su juo jo galutiniais planais ir nuostabiu tikslu atnešti gyvenimo ir taikos palaiminimus vargšams, nuodėmės sergantiems ir mirštantiems žmonėms, ir suteikti susitaikinimą visiems paklusniems Kristaus ateinančios taikos karalystės valdžioje.

Priesaikos davimas

„Prisiekti“ reiškia duoti iškilmingą pažadą ar įsipareigojimą padaryti tam tikrą dalyką. Kai nuoširdus mūsų Viešpaties Jėzaus pasekėjas duoda priesaiką, tai atspindi brolio ar sesers širdies būseną ir reiškia visišką atsidavimą ir tarnystę Dangiškajam Tėvui. Tai reiškia aukotis viską, ką turime, ir viską, kuo tikimės būti. (Psalmių 50:5; 1 Petro 2:5). Duoti įžadą Dievui reikia iš visos širdies, ketinant tą pažadą įvykdyti ir būti jam ištikimam. Dovydo sūnus Saliamonas kalbėjo apie įžadų rimtumą ir ištikimą jų laikymąsi, kai rašė: „Kai duodi pažadą Dievui, nedelsk jo įvykdyti, nes Dievas nemėgsta kvailių. Laikykis visų pažadų, kuriuos jam duodi. Geriau

nieko nesakyti, nei duoti pažadą ir jo nesilaikyti.“
Ekleziasto 5:4,5

Gyva auka

Visi vienodai mąstantys Dievo vaikai semiasi energijos iš apaštalo Pauliaus išmintingo patarimo, kuris rašė: „Todėl, broliai ir seserys, aš raginu jus, atsižvelgdami į Dievo gailestingumą, paaukoti savo kūnus kaip gyvą auką, šventą ir Dievui patinkančią – tai yra jūsų tikrasis ir tinkamas garbinimas. Nesiderinkite prie šio pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą. Tada galėsite išbandyti ir patvirtinti, kas yra Dievo valia – gera, maloni ir tobula valia.“ Romiečiams 12:1,2

Paulius įkvepiantis raginimas paaukoti savo gyvenimus Dangiškajam Tėvui skirtas tik tiems, kurie visiškai atidavė savo širdis ir gyvenimus Viešpačiui ir buvo išteisinti Jėzaus aukos krauju. (Romiečiams 5:8,9; 1 Petro 1:18,19). Juos pašaukė ir išrinko Dievas per šį priimtinają aukos laiką. Kaip senovės Izraelio aukštieji kunigai aukėjo save Dievui, taip padarė ir Jėzus. „Skirtingai nuo tų kitų aukštųjų kunigų, jam nereikia kasdien aukoti aukos. Jie tai darė pirmiausia už savo nuodėmes, o paskui už tautos nuodėmes. Bet Jėzus tai padarė vieną kartą visiems laikams, kai paaukojo save kaip auką už tautos nuodėmes. Įstatymas paskyrė vyriausius

kunigus, kurie buvo ribojami žmogiškųjų silpnybių. Bet po to, kai buvo duotas įstatymas, Dievas paskyrė savo Sūnų su priesaika, ir jo Sūnus tapo tobulas Vyriausiasis Kunigas amžiams.“ Hebrajams 7:27,28

Apaštalas vertino savo privilegiją gyventi Dievui paaukotą gyvenimą. Savo laiške mylimam Timotiejui jis priminė: „Tai patikimas posakis: „Jei mirsime su Juo, tai ir gyvensime su Juo. Jei kentėsime, tai ir karaliausime su Juo. Jei Jį išsižadėsime, Jis ir mus išsižadės. Jei būsime neištikimi, Jis liks ištikimas, nes negali išsižadėti to, kas Jis yra.“ 2 Timotiejui 2:11-13

Aukščiausias prioritetas

Apaštalas Petras kalbėjo apie mūsų ėjimą Jėzaus pėdomis ir pabrėžė, kaip svarbu tai padaryti mūsų aukščiausiu prioritetu gyvenime. „Jis mums suteikė savo brangias ir labai dideles pažadas, kad per juos jūs taptumėte dieviškosios prigimties dalininkais, išvengę pasaulyje esančio sugedimo dėl nuodėmingų troškimų. Dėl šios priežasties stenkitės papildyti savo tikėjimą dorybe, dorybę – žiniomis, žinias – savikontrolę, savikontrolę – ištverme, ištvermę – dievobaimingumu, dievobaimingumą – broliška meile, o brolišką meilę – meile.“ 2 Petro 1:4-7

Tęsdamas apaštalas priduria: „Todėl, broliai, dar uoliau stenkitės patvirtinti savo pašaukimą ir išrinkimą, nes jei tai darysite, niekada nesukluptumėte; taip jums bus gausiai suteikta įeiti į mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus amžinąją karalystę.“ 2 Petro 1:10,11

Kristaus įgijimas

Paulius savo laiške Filipų bažnyčiai parašė labai asmenišką pasakojimą apie savo patirtis, kurios mums yra reikšmingos pamokos. Jis sakė: „Viską, ką turėjau, laikiau nuostoliu dėl Kristaus. Iš tiesų, aš viską laikau nuostoliu dėl to, kad pažinti Kristų Jėzų, savo Viešpatį, yra nepaprastai vertinga. Dėl jo aš praradau viską ir laikau tai šiukšlėmis, kad galėčiau įgyti Kristų ir būti rastas jame, neturėdamas savo teisumo, kuris kyla iš įstatymo, bet teisumą, kuris ateina per tikėjimą Kristumi, teisumą iš Dievo, kuris priklauso nuo tikėjimo, kad galėčiau pažinti Jį ir Jo prisikėlimo galią, ir dalytis Jo kentėjimais, tapdamas panašus į Jį Jo mirtyje, kad bet koku būdu galėčiau pasiekti prisikėlimą iš mirusiųjų.“ Filipiečiams 3:7-11

Apaštalas mums sako, kad jis buvo pasiruošęs atsisakyti visų asmeninių vilčių, ambicijų ir garbės, kad gautų palankią padėtį Kristuje. Taip pat turėtų būti ir su krikščionimi. Visi kiti interesai ir žemiškos naudos neturi ilgalaikės vertės. Jie tampa

nereikšmingi, palyginti su dangiškąja viltimi ir siekiu gauti dievišką palankumą ir palaiminimą kaip „Dievo paveldėtojai ir bendrapaveldėtojai su Kristumi“. Romiečiams 8:16,17

Jėzus mokė palyginimais

Svarbi pamoka apie tai, kaip vykdyti savo įžadus Dangiškam Tėvui, mums buvo duota Mokytojo, kai jis papasakojo palyginimą apie talentus. „Dar kartą, Dangaus karalystė gali būti iliustruojama istorija apie vyrą, kuris išvyko į ilgą kelionę. Jis sukvietė savo tarnus ir patikėjo jiems savo pinigų, kol jo nebus. Vienam jis davė penkis maišus sidabro, kitam – du maišus sidabro, o paskutiniajam – vieną maišą sidabro, paskirstydamas juos proporcingai pagal jų sugebėjimus. Tada jis išvyko į kelionę“ (Mato 25:14, 15). Nuo Sekminių kiekvienas Jėzaus pašvęstas pasekėjas yra atsakingas ir atskaitingas Dievui pagal savo sugebėjimus. Tai matyti iš jų ištikimybės naudoti tai, ką jie turi, Jam tarnauti, įskaitant savo laiką, įtaką ir galimybes. „Ką duodate, yra priimtina, jei duodate iš visos širdies. Duokite pagal tai, ką turite, o ne pagal tai, ko neturite. 2 Korintiečiams 8:12

Penki talentai ir du

Tęsdamas palyginimą, Jėzus sakė: „Tarnas, gavęs penkis sidabro maišus, pradėjo investuoti pinigus ir

uždirbo dar penkis. Tarnas, gavęs du sidabro maišus, taip pat ėmėsi darbo ir uždirbo dar du. Bet tarnas, gavęs vieną sidabro maišą, iškasė duobę žemėje ir paslėpė savo šeimininko pinigus.“ Mato 25:16-18

Atsakingi tarnai ieškos ir ras būdų ir vietų, kur galės panaudoti savo talentus, kurie yra visiškai atsidavę Dangiskajam Tėvui. Jie naudoja pašventintą išmintį ir sprendimą savo naudai pagal Dievo Žodžio apvaizdą ir vedimą. Mūsų pareiga yra studijuoti, kaip galime geriausiai panaudoti savo talentus, kad gautume didžiausią naudą ir atneštume šlovę ir garbę Viešpačiui. Tarnas, turėjęs vieną talentą, neparodė tinkamo sprendimo, bet neatsargiai paslėpė savo talentą žemiškuose troškimuose ir siekiuose, taip parodydamas meilės ir dėkingumo Dievui už iš Jo gautas palaimas trūkumą.

Tada Jėzus pasakė: „Po ilgo laiko jų šeimininkas grįžo iš kelionės ir pakvietė juos, kad jie atsiskaitytų, kaip panaudojo jo pinigus. us tarnas, kuriam jis buvo patikėjęs penkis maišus sidabro, priėjo su dar penkiais ir pasakė: „Šeimininke, tu man davėi penkis maišus sidabro investuoti, ir aš uždirbau dar penkis. Šeimininkas buvo pilnas pagyrimų. Gerai padirbėta, mano geras ir ištikimas tarnas. Tu buvai ištikimas tvarkydamas šią nedidelę sumą, todėl dabar aš tau patikėsiu daug daugiau atsakomybės. Ateik ir

dalinkis savo šeimininko laime! Tarnai, kuris buvo gavęs du maišus sidabro, priėjo ir tarė: „Šeimininke, tu man davėi du maišus sidabro investuoti, ir aš uždirbau dar du. Šeimininkas tarė: „Gera! padirbėta, mano geras ir ištikimas tarnas. Tu buvai ištikimas tvarkydamas šią nedidelę sumą, todėl dabar aš tau patikėsiu daug daugiau atsakomybės. Ateik ir dalinkis savo šeimininko laime!“ Mato 25:19-23

Panašioje istorijoje esantis teiginys, kad Viešpats vėliau gavo ataskaitą iš savo tarnų, rodo, kad kiekvienas Jėzaus pasekėjas yra teisiamas už tai, kaip ištikimai jis naudojo talentus, gebėjimus ir galimybes, suteiktas jam jo krikščioniškojo gyvenimo kelionėje. Apaštalas Petras sakė: „Atėjo laikas, kad teismas prasidėtų nuo Dievo namų“ (1 Petro 4:17). Prie šios minties Paulius pridūrė: „Mes dirbame, kad, būdami čia ar ten, būtume jam priimtini. Nes mes visi turime stoti prieš Kristaus teismo krasę, kad kiekvienas gautų pagal savo darbus, pagal tai, ką jis padarė savo kūne, ar tai būtų gera, ar bloga.“ 2 Korintiečiams 5:9,10

Nenaudingas tarnas

Tęsiant palyginimą, skaitome: „Tada tas, kuris buvo gavęs vieną talentą, priėjo ir tarė: „Mokytojau, žinojau, kad esi griežtas žmogus, pjauni ten, kur nesėjai, ir renki ten, kur nesėjai. Bijodamas, nuėjau ir

paslėpiau tavo talentą žemėje. Štai, imk, kas tavo! Jo šeimininkas jam atsakė: „Tu, blogas ir tingus tarnas! Taigi tu žinojai, kad aš pjausiu ten, kur nesėjau, ir rinksiu ten, kur nesėjau? Tuomet turėjai investuoti mano pinigus bankininkams. Kai grįžčiau, būčiau gavęs savo pinigus su palūkanomis.“ Mato 25:24-27

Nenaudingas tarnas, turėjęs vieną talentą, yra svarbus atskaitos taškas, kaip parodyta tolesniuose eilutėse: „Tada šeimininkas pasakė: „Paimkite iš jo talentą ir atiduokite tam, kuris turi dešimt talentų, nes kas turi, tam bus duota daugiau, ir jis turės daugiau nei pakankamai. O iš to, kuris neturi nieko, bus atimta ir tai, ką jis turi.“ Mato 25:28,29

Šia parabolė Jėzus mokė, kad tiems, kurie nesinaudoja jiems suteiktomis galimybėmis ir privilegijomis tarnauti Dievui, šios privilegijos bus atimtos. Jos bus perduotos kitiems, kurie ištikimai naudojosi savo talentais ir galimybėmis pelningai.

Šėtono iššūkis

Mūsų Viešpats Jėzus yra puikus visiško atsidavimo pavyzdys, kuriuo turime sekti. Jis parodė tą atsidavimą netrukus po to, kai Jono Krikštytojo buvo pakrikštytas Jordano upėje. Būtent tuo metu Dangiškasis Tėvas leido Šėtonui gundyti jį pagal kūną, pasaulį ir priešą. Evangelijoje rašoma: „Tada Dvasia nuvedė Jėzų į dykumą, kad ten jį gundytų

velnias. Jis pasninkavo keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų ir labai išalkė.“ Mato 4:1,2

Jėzus atmetė Šėtono pirmąjį pasiūlymą, kad jei jis yra Dievo Sūnus, gali įsakyti, kad akmenys virstų duona, kad numalšintų alkį. Jėzus greitai atsakė citata iš Šventojo Rašto, sakydamas: „Parašyta: žmogus gyvens ne vien duona, bet kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų.“ Mato 4:3,4; Pakartoto Įstatymo 8:3

Antruoju bandymu Šėtonas citavo Raštą (- , Psalm 91:11,12), kuris, atrodytų, užtikrina Jėzų, kad (), jei jis tikrai yra Dievo Sūnus, jis gali mesti save nuo šventyklos viršūnės, nesibaimindamas sau pakenkti. Vėlgi Viešpats atsakė citata iš Rašto, kuri tinkamai paaiškina Šėtono apgaulingai pacituotos citatos prasmę. Jėzus pasakė: „Negalima gundyti Viešpaties, savo Dievo.“ Mato 4:5-7; Pakartoto Įstatymo 6:16

Trečiasis Šėtono bandymas prieš Jėzų buvo nuvesti jį mintyse į labai aukštą kalną, nuo kurio jie galėjo matyti visas pasaulio karalystes. Velnias pasiūlė jas atiduoti Jėzui, jei jis nusilenktų ir pagarbintų jį. Tačiau mūsų Viešpats vėl atsakė: „Parašyta: ‚Garbink Viešpatį, savo Dievą, ir jam vienam tarnauk‘.“ Mato 4:8-10; Pakartoto Įstatymo 6:13,14

Vėliau apaštalas Paulius identifikavo Šėtoną kaip šio blogio pasaulio dievą. „Šėtonas, kuris yra šio pasaulio dievas, apakino netikinčiųjų protus. Jie negali pamatyti Gerosios Naujienos šlovingos šviesos. Jie nesupranta šio pranešimo apie Kristaus, kuris yra tikslus Dievo atvaizdas, šlovę.“ (2 Korintiečiams 4:4). Kai Jėzus stovėjo prieš Pilotą, jis pripažino, kad turės karalystę, bet ji nebus „iš šio pasaulio“. Jis pasakė Pilotui: „Mano karalystė nėra žemiška karalystė... Mano karalystė nėra iš šio pasaulio. (Jono 18:36). Iš to mes suprantame, kad bet koks dalijimasis su Šėtonu valdžia šioje blogio pasaulyje būtų buvęs nuodėmė Jėzaus pusėje. Žinodamas tai, Viešpats nesusigundė Šėtono pasiūlymu.

Pasirengimas karui

Savo laiške Efezo bažnyčiai Paulius ragina: „Galiausiai, būkite stiprūs Viešpatyje ir jo galingoje jėgoje. Apsirenkite visą Dievo ginkluotę, kad galėtumėte atsilaikyti prieš velnio gudrybes. Nes mūsų kova nėra prieš kūną ir kraują, bet prieš valdovus, prieš valdžias, prieš šio tamsaus pasaulio jėgas ir prieš dvasines blogio jėgas dangaus sferose“ (Efeziečiams 6:10-12). (Efeziečiams 6:10-12). Apaštalas ragino brolius stiprinti tikėjimą, pasitikėjimą ir pasitikėjimą mūsų Viešpaties jėga. Tai ypač svarbu šiais laikais, kuriuose mes gyvename.

„Todėl apsirenkite visą Dievo ginkluotę, kad galėtumėte atsilaikyti prieš priešą blogio metu. Tada po kovos jūs vis dar stovėsite tvirtai. Stovėkite tvirtai, apsirengę tiesos diržu ir Dievo teisumo šarvais. Avalynę apsiaukite taika, kuri ateina iš Gerosios Naujienos, kad būtumėte visiškai apsirengę. Be to, paimkite tikėjimo skydą, kad galėtumėte atremti velnias ugninius strėlius. Užsidėkite išgelbėjimą kaip šalną, ir paimkite Dvasios kardą, kuris yra Dievo žodis.“ Efeziečiams 6:13-17

Reikia apsirengti visą Dievo šarvą, kad apsisaugotume nuo ugninių strėlių, kurios gali mus pasiekti, nes mūsų kova yra prieš tamsos kunigaikštį ir piktaşias dvasias dangaus vietose. Jei šėtonas supras, kad esame gerai apsaugoti ir jam priešinamės su Dangaus Tėvo malonės ir jėgos pagalba, jis atsitrauks nuo savo puolimų, nors visada bus budrus, kad pamatytų, ar mes dėl nepakankamo budrumo koku nors būdu nenusiėmėme krikščioniškos ginkluotės. Jokūbo 4:7; 1 Petro 5:8,9

Susiduriant su šiuo neramiu pasauliu

Pradėdami naujus 2026 metus, mes tai darome suvokdami baimę ir netikrumą, kurie dabar apėmę tautas. Daugelyje vadinamųjų vakarų šalių didėja vyriausybių ir žmonių nuomonių poliarizacija beveik visais vidaus ir pasaulio klausimais. Tai lėmė

didėjantį politinį ir socialinį neramumą, o kai kuriais atvejais – smurtą ir žudymus. Kitu frontu dirbtinis intelektas (AI) visame pasaulyje auga eksponentiškai. Dėl to kyla daug baimių, kad jis bus naudojamas destruktiviais būdais tiek prieš individus, tiek prieš visuomenę apskritai. Daugeliui žmonių ir „šeimų didelį susirūpinimą kelia ir laipsniškas darbo vietų skaičiaus mažėjimas bei darbo rinkos silpnėjimas. Šis susirūpinimas dar labiau didėja dėl perspektyvos, kad AI, tapęs plačiau naudojamas, panaikins didelį skaičių darbo vietų.

Pasaulio arenoje tęsiasi Rusijos ir Ukrainos karas, nesusitarus dėl galutinio taikaus sprendimo. Nors Izraelis ir „Hamas“ neseniai susitarė dėl ugnies nutraukimo ir tam tikrų kitų nuostatų, padėtis Izraelyje ir Artimuosiuose Rytuose apskritai vis dar yra potencialių neramumų, išpuolių ir galimo visiško karo atnaujinimo židiny. Prie to prisideda didėjantis antisemitizmas daugelyje šalių, nes žmonės ir tautos vis dažniau kaltina Izraelį dėl daugybės problemų, su kuriomis susiduria ta pasaulio dalis. Teroristinės organizacijos vis dar veikia įvairiose pasaulio vietose, todėl daugelis bijo, kada ir kur gali įvykti kitas išpuolis. Šie ir daugelis kitų įrodymų, kad 2026 m. pasaulyje didėja neramumai, neabejotinai primena Pauliaus žodžius: „Paskutinėmis dienomis ateis sunkūs laikai“ (2 Timotiejui 3:1). (2 Timotiejui 3:1) Todėl krikščionims labai svarbu, kad mes dar labiau

suvoktume būtinybę apsilvilti visą Dievo ginkluotę ir išlaikyti savo pasiryžimą kovoti gerą tikėjimo kovą. 1 Timotiejui 6:12

Kasdienis priminimas

Daugelis Biblijos tyrinėtojų yra susipažinę su knyga „Mano ryto pasiryžimas“, kuri daugeliui krikščionių yra nuostabus kasdienės pagalbos ir padėsinimo šaltinis. Toliau džiaukimės jos nuostabiais palaiminimais, stengdamiesi užtikrinti savo pašaukimą ir išrinkimą. Čia ją įtraukiame kaip priminimą apie mūsų pareigą ir privilegiją atnaujinti savo įžadus Viešpačiui dabar ir per visus ateinančius Naujuosius metus.

Mano rytinis pasiryžimas

Mano pirmoji mintis bus: „Ką atiduosiu Viešpačiui už visas jo man suteiktas gėrybes? Aš paimsiu išgelbėjimo taurę ir šauksiuosi Viešpaties vardo [malonės pagalbos]. Aš įvykdysiu savo įžadus Aukščiausiam.“ Psalmių 116:12-14

Prisimindamas dieviškąjį kvietimą: „Surinkite man mano šventuosius, tuos, kurie sudarė su manimi sandorą auka“ (Psalmės 50:5), aš nusprendžiu, kad Viešpaties pagalbos malonės dėka šiandien, kaip Dievo šventasis, įvykdysiu savo įžadus, tęsdamas

kūno ir jo interesų aukojimo darbą, kad galėčiau pasiekti dangiškąjį paveldėjimą bendrai su savo Atpirkėju.

Stengsiuosi būti paprastas ir nuoširdus visiems.

Stengsiuosi ne patikti ir garbinti save, bet Viešpatį.

Stengsiuosi garbinti Viešpatį savo lūpomis, kad mano žodžiai būtų malonūs ir palaiminti visiems.

Stengsiuosi būti ištikimas Viešpačiui, Tiesai, broliams ir visiems, su kuriais turiu reikalų, ne tik dideliuose dalykuose, bet ir mažuose gyvenimo dalykuose.

Pasitikėdamas dieviškąja globa ir providencialiu visų mano interesų viršenybe mano aukščiausios gerovės labui, stengsiuosi ne tik būti tyras širdyje, bet ir atstumti visą nerimą, visą nepasitenkinimą, visą nusivylimą.

Aš nesiskųsiu ir nesipriešinsiu tam, ką Viešpats savo apvaizda leidžia, nes

„Tikėjimas gali tvirtai Juo pasitikėti, kad ir kas bebūtų.“

Skatinimas teisingumui

***Pagrindinės eilutės: „Jei sakome, kad neturime nuodėmės, apgaudinėjame patys save, ir tiesa nėra mumyse. Jei išpažįstame savo nuodėmes, Jis yra ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų neteisybių.“
1 Jono 1:8,9***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
1 Jono 1:5-10; 2:1-8***

Mokslininkai mano, kad šis laiškas buvo parašytas apie 90 m. po Kr. Tuo metu krikščionybė buvo pasiekusi nemažą populiarumą, o tikintieji buvo išsibarstę po visą pagonišką pasaulį. Daugelis krikščionybės aspektų patiko to meto graikų filosofams. Tačiau jie siekė ją suderinti su savo pagoniškomis filosofijomis, ir daugelis tapo vadinamaisiais „krikščioniškais filosofais“. Apostalas Paulius įspėjo, kad tai yra „priešingos idėjos, klaidingai vadinamos žiniomis“. 1 Timotiejui 6:20

Jono laiškas buvo parašytas siekiant sustiprinti krikščionis prieš šiuos filosofų griauinančius mokymus. Jis ragino juos laikytis tik Jėzaus ir apaštalių doktrinų ir laikyti šiuos filosofinius mokymus melu. Visi tokie klaidingi mokytojai turėjo būti laikomi „daugelio antikristų“, arba Kristaus priešininkų, atstovais, apie kuriuos apaštalas Jonas įspėjo, kad jie „net ir dabar“ yra pasaulyje. 1 Jono 2:18

Jono tikslas rašant šį laišką buvo paskatinti juos gyventi teisiai: „Aš rašau jums, vaikeliai, nes jūsų nuodėmės yra atleistos jo vardo dėka. Aš rašau jums, tėvai, nes jūs pažinote tą, kuris yra nuo pradžių. Aš rašau jums, jaunuoliai, nes jūs nugalėjote piktąjį. Aš rašau jums, vaikeliai, nes jūs pažinote Tėvą. Aš rašau jums, tėvai, nes jūs pažinote Tą, kuris yra nuo pradžių. Aš rašau jums, jaunuoliai, nes jūs esate stiprūs, ir Dievo žodis pasilieka jumoje, ir jūs nugalėjote piktąjį.“ 1 Jono 2:12-14

Šio laiško rašymo metu apaštalas Jonas buvo gana senas. Dėl savo patirties jis tapo labai švelnus ir todėl labai švelniai kalbėjo tiek brandžiems, tiek naujiems tikėjime. Jis norėjo, kad jie suprastų, kokia svarbi yra atsakomybė susilaikyti nuo nuodėmės, toliau gyventi Dievo meile ir taip bręsti Kristuje.

Verta paminėti, kad dauguma krikščionių niekada nepatiria visos džiaugsmo, ramybės ir palaiminimo pilnatvės, kurią jie galėtų turėti. Daugelis tenkinasi

pirminiais Kristaus doktrinos principais ir, kaip „kūdikiai“, neina toliau, kad visiškai išplėtotų šiuos principus aukojimu ir tarnystė. (1 Korintiečiams 3:1). Jonas norėjo pažadinti tikinčiųjų protus ir širdis, kad jie įvertintų ir naudotųsi savo privilegijomis Kristuje, kad taip jie galėtų augti ir tobulėti Jame.

„Tai, kas buvo nuo pradžių, ką mes girdėjome, ką matėme savo akimis“, nuo Jėzaus tarnystės pradžios, buvo Jono liudijimas. (1 Jono 1:1). Jis ir kiti apaštalai matė Kristų jo gyvenime ir mirtyje; jie matė jį po jo prisikėlimo; jie žinojo, kad tai tiesa. Apaštalai prarado viską, skelbdami Tiesos žodį. Filipiečiams 3:8

Liudijimas, kuriuo remiasi krikščioniškas tikėjimas, yra ne žmogaus, bet Dievo. Žmogus neturėjo jokio liudijimo šiuo klausimu, kurį būtų verta išklausti, kol Dievas neprašė, pirmiausia per Jėzų, o vėliau per apaštalus. Kadangi jie matė ir pažino Jėzų, mes turime jų tikrą liudijimą, ir jų „liudijimas yra tikras“. Jono 21:24